

Sygn. akt III PK 19/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11
grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt III Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
należnymi stronie pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt V Pa (...), oddalił apelację powoda A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt IV P (...) (pkt 1), nie obciążając przy tym powoda kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu apelacyjnym (pkt 2).

A. K. zaskarżył wyroku Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów:

1. prawa procesowego, to jest:

a) art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (jednolity tekst: Dz.U. 2010 r. Nr 79 poz. 523 ze zm.), które miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wskutek uznania, że przepis ten zawiera odesłanie do stosowania wobec funkcjonariuszy Służby Więziennej przepisów kodeksu pracy w zakresie nieuregulowanym tą ustawą,

b) art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy w L. apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt IV P (...), na skutek błędnego uznania, iż dochodzone pozwem świadczenie jest co do zasady należne, lecz nie może być uwzględnione na podstawie art. 8 k.p. i art. 220 ustawy o Służbie Więziennej;

2. prawa materialnego, to jest art. 8 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie do funkcjonariusza Służby Więziennej, który nie jest pracownikiem w rozumieniu art. 2 k.p., lecz funkcjonariuszem państwowym wykonującym służbę na podstawie stosunku administracyjno – prawnego.

W oparciu o przedstawione zarzuty, skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt V Pa (...), w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, z uwzględnieniem kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych - na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt V Pa (...), w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy, przez:

a) zmianę wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 grudnia 2017 r., w sprawie V Pa (...), przez zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w G. na rzecz powoda A. K. kwoty 55.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,

b) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję oraz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Ponadto skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem w jego ocenie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na kwalifikowane naruszenia przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 220 ustawy o Służbie Więziennej, przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także art. 8 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Zdaniem skarżącego, ocenę taką odnieść należy w pierwszej kolejności do naruszenia przez Sąd Okręgowy w L. przepisu art. 220 ustawy o Służbie Więziennej, który jest jednoznaczny w swej treści i ustanawia właściwość Sądu Pracy w sprawach w nim wymienionych. Już pobieżne zapoznanie się z jego treścią prowadzi do oczywistego wniosku, że jest to norma o charakterze procesowym, która określa właściwość rzeczową sądu powszechnego. W żaden sposób nie można z brzmienia tego przepisu wyprowadzić odesłania do stosowania Kodeksu pracy, a odmienne stanowisko Sądu drugiej instancji zostało zajęte w zupełnym oderwaniu od jednoznacznego brzmienia tego przepisu. Tym samym brak było podstaw do zastosowania do powoda jako funkcjonariusza Służby Więziennej, w oparciu o rzekome odesłanie zawarte w art. 220 ustawy o Służbie Więziennej, przepisu art. 8 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wynika, by zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie* (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., V CSK 535/16, LEX nr 2304253).

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1427) na drogę postępowania przed sądem właściwym w sprawach z zakresu prawa

pracy (i we właściwej dla tego sądu procedurze) odsyła wyłącznie sprawy o roszczenia ze stosunku służbowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2016 r., I PK 181/15, OSNP 2017 nr 10, poz. 131; częściowo także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2015 r., III PK 7/15, LEX nr 1816597). Taki przypadek miał miejsce w sprawie niniejszej, jako że dotyczyła ona przyznania pomocy finansowej dla funkcjonariusza na uzyskanie lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę. Z tego względu nie sposób czynić Sądowi zarzutu z tytułu zastosowania przepisu Kodeksu pracy (konkretnie art. 8 k.p.), a w każdym razie, nie mogłoby to zostać uznane za naruszenie oczywiste, rażące i widoczne „na pierwszy rzut oka”. Ewentualna zaś ocena, czy w rozpoznawanym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2019 r., II PK 94/18, LEX nr 2665403).

Mając na względzie powyższe, należało orzec jak w sentencji.